

LA TUIES

Ella. — No sé com són fets els homes que desseguida vos cansen per una pujada insignificant.
Ell. — Bé, és que tu no comptes amb les baixades que han vingut primer.

**AQUEST NÚMERO HA
ESTAT VISAT PER LA
:: CENSURA MILITAR ::**

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

El partido radical

Crónica camelistico-deportiva escrita expresamente para «La Retaguardia» por nuestro director don Eleuterio Ruffasta en colaboración con Ossorio y Gallardo para hacerle diente-citas a «La Jornada».

Estoy emocionado. La derrota de Alis me ha puesto de punta los pelos del corazón, que decía Pico. El partido de boxeo del domingo fué una cosa definitiva y descacharrante. ¡Adiós, campeón! ¡Adiós, esperanza patrial! ¡Adiós, Granada! (Granada es un boxeador incipiente que se entrena con su madre política cuando ésta se encuentra de mal humor.) ¡Qué partido, señores! ¡Aquello sí que fué un partido radical y no el de Emilianol! El contrincante era belga, pero los puntos por que venció eran filipinos.

Yo, por eso, a madriguera de oreja os diré la causa de la derrota de Alis. Al campeón español se le podía poner delante de un Blind, de un Miró, pero ¿cómo querían ustedes ponerle delante de un campeón Hobin? (O vint, ¿eh?). Esto os lo digo para que Corbinos vea que el día que nosotros nos pongamos a hacer deportes dejaremos tamañito al «Aire Libre».

¿Sabéis en qué se parece una tienda de pollería y caza a una mesa de bacarrat? En ca-pones aquí, ca-pones allá. Una chica que le gusta la fiesta nacional, ¿qué semejanza tiene con una sillería vieja? No caéis, ¿verdad? En que es ben-türera. El colmo de un poeta es andar con un pie forzado.

¿Conque a Sañudo Aurrán le han publicado una interviú en *El Cine*? ¡Ya está de antejo Barangó y Solis, ya! Yo iría a proponerle que me publicase una, pero mi ideología material (¿eh, qué frasecita?) me lo impide. Cuando era más seco me publicaron una en

El Eco de Cundinamarca, un rotativo de máquina plana que se publica en Colombia, por la parte del cabo de arriba, que hacía de aquello más forrolla. Publicaba mi retrato y todo, no os vayáis a creer que yo me sueño con media manga. El pie decía así: «El ilustre director de *La Retaguardia* leyendo un artículo de Cullaré a los socios del «Pensil de la Bordeta». El dibujo se veía todo negro, pero era muy cayo, palabra. Lo reprodujo *El Radical*, el «Boletín del Club Vegetariano de la Torrasa» y el «Portaveu de l'Associació d'anties alumnes de cal Manco». Fué un éxito mayor que el de «La Montería», ya os lo diré.

Ahora me voy a dedicar a hacer cuplets y voy a ganar más dinero que Cambó. Pondré una academia de raspas y haré un negocio más redondo que el de aquello de la Angelita Francés. Ya tengo uno escrito que es espantarrante. Os lo cantaré si no que estoy mal de voz y no tengo piano. Otro día será. De colaborador tendré un tajuante que se llama Pepe Lacy Dentado, que es limpiabotas a estonas y lee los fondos de «Las Noticias». Es un hombre que está muy bien de fondos. Mandadme ídem y no arrambéis mucho por los bailes de «Novedades», que a veces se recibe del carpón. Passarell (no siempre ha de ser ¡Apal!).

RUFASTA.

LA PIPA DE KIF (1)

Para que se vea que no venimos del huerto y no nos mocamos con media manga y que a nosotros no hay quien nos empete la bassa, hemos accedido, con aquella alegría, a publicar los siguientes versos que, aunque a primer golpe de vista parecen del Noi de Tona, resulta que son elaborados por la gran gloria nacional don Ramón del Valle Inclán, que fué quien los escribió valiéndose, según se asegura, de una pluma.

Ahí va, y no vale tirar adoquines:

«Por la divina primavera me ha venido la ventolera de hacer versos funambulescos.

Un purista diría grotescos (2). Y Cejador, como un baturro versallesco, me llama burro (3).

Sombra del misterioso delta, vibra en tu honor mi gaita celta (4).

Por el alba de oro, que es tuya. ¡Aleluya! ¡Aleluya! ¡Aleluya! (5).

La gran caravana académica saludo con risa ecuménica (6).

Y con un guiño a hurto de Maura, me responde Clemencia Isaura (7).

Hay que crear eternamente y dar al viento la simiente (8).

¿Acaso una flor de amapola sin olor? La gracia española (9).

Llevo mi verso a la Farándula: Aninurla, Vágula, Glándula (10).

DON RAMON DEL VALLE INCLAN (Gloria Nacional)

(1) Advertencia: Kif no es ninguna cupletista.

(2) ¡Corren unos poetas más frescos!

(3) ¡Ay, rediez con el Cejador! ¡Dice unas que Dios nidor!

(4) ¡Que la enseñe!

(5) ¡Ala! ¡Ala! ¡Ala!... a fer...

(6) Esto debe ser muy bueno.

Fijarse, fijarse. Si a la tercera vez no lo habéis entendido, ya podéis daros, porque no lo encertáis pas.

(7) Esta bestieza es más profunda que un pozo de ciencia comprimido.

(8) Sí, bueno, ya lo entendemos, ya, pillín: ¿quiere decir cuatro golpesitos, verdad?

(9) Este verso nos haría más pachoca así:

¿Acaso una flor de amapola? Parecería un cap de... etc., etc.

(10) ¡Avisad a un guardial

NOTICIA DEL EXTRANJERO

Ciudad de Caballos, 9. Recibido por carro, a las tres de la madrugada.—Este año se presenta la cosecha muy buena. Las habas se levantan que es un contento y los tomates crecen de aquello más. Lo único que se ve un poco negro es la patata.

Altahoja, sin fecha. Recibido con retraso por la agencia de conductoras «El rayo soy, donde me llaman voy».—Con la solemnidad de ritual ha sido abierto al público un abrevadero en la Plaza Mayor.

GACETILLAS DE TODAS MENAS

De pago, suplicadas y de las otras

Los últimos pronósticos de Sfeijoon aseguran que a fines del mes entrante habrá unas grandes inundaciones en el mar Adriático, torciendo el cuello a la derecha.

***

Nuestro activo corresponsal en Parets nos comunica con aquella rapidez, que hace tres años y seis meses todo justo que se habla en aquella población de hacer un empréstito para la explotación de los yacimientos de olivas rellenas descubiertos en dicho término.

Se admiten ya suscripciones en el «Banco Miendo», en el domicilio social de la «Unión de Vendedores de Altramuces» y en la «Cámara de Neumáticos».

PENSAMIENTOS FILOSÓFICOS

El número de primos es ilimitado.

Una languista

Al que a buen árbol se arrima, buen estacazo le dan.

Plutarco

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 20, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

El cop de cap

Aquella estrella music-hallesca que porta el xamós nom de C.nx.t., C.mp.s —vostès la deuen recordar: primeta, bonica i enjogassada — fa unes quants dies que ha perdut la gana, l'humor i fins la tranquil·litat. La C.nx.t., segons ens ha contat un company xafarder que fuma amb pipa i té un cognom de flor democràtica, està enamorada d'aquell tenor que es diu P.n.d.

Al foier d'un popular music-hall proper a la Rambla la C.mp.s s'estava l'altra nit melancòlica i pensativa. En «Vidrets», aquell habituat de la Barcelona que treballa i juga, se li acostà:

— Apa, dona, decideixi's! Faci un cop de cap!

— Oh! — va fer la C.nx.t. — Si fos un cop de cap! És que no és un cop de cap! Són varis cops de panxa!

L'home de les frases

L'home de les frases, vostès ja l'han copsat, és don Joan Pich i Pon, ex-comisari de l'Exposició,

ex-radical i fabricant de bombetes elèctriques.

— I doncs, com ho faran sense vostè a l'Exposició? — li preguntava fa pocs dies un conegut regidor.

— Si — va fer don Joan — com vol que s'ho facin. Allò morirà per generació espontània!

Una anècdota de l'amo

Amb perill de què ens rebaixi el sou si ho llegeix, anem a contar un *potin* que es refereix al nostre gerent i que, com home de confiança, ho va contar al nostre amic i company En Víctor Ripalda, que Déu ens conservi molts anys per esplai dels llegidors i de les llegidores.

El nostre il·lustre amic, com diuen a *La Veu*, estava dissabte passat en un dels més acreditats Bancs de Barcelona. Res, coses d'interessos. És un home que té la mania de tenir quartos, cosa que li respectem, perquè en aquest món cada u hi té la seva.

Un amic seu, que està al front d'una de les seccions del dit establiment de crèdit, passà i el deturà:

— Hola, noi! Com va això?

— Bé! Treballant. Vaig comprar una impremta, fa un any...

— Et guanyes la vida?

— És va fent...

— Encara edites LA TUIES?

— És clar!

— I te la tires a casa teva mateix?

Volia dir si la impremta, eh?

El pudor de la Carmeta

La Carmeta va denunciar al jutjat a un veí de casa seva per actes immorals.

Vingué el judici i la Carmeta exposà les seves queixes.

— Figuri's que aquest pocavergonya va fer un forat a una de les parets del pis on viu, que és mitjana a la meua habitació, i l'indecent es complavia en veure'm cada nit quan jo em despullava per ficar-me al llit.

— Està bé, està bé — respongué el jutge. — I quina és la seva professió?

— Model de desnú, senyor jutge...

Entre jockeys

Davant de l'Hipòdrom es troben, un diumenge de carreres, dos jockeys. L'un té l'aire tot avorrit i camina amb certa dificultat, com si hagués relliscat.

— I doncs, — pregunta al seu company, — que no corres?

— No puc. No tinc cavalls.

— Doncs, mira, jo no puc corre tampoc; però és per tot el contrari.

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

Seguretat absoluta

EN un teatre molt cèntric de Barcelona va estrenar-se, no fa gaire temps, una comèdia l'acció de la qual es desenrotllava a Turquia. Hi sortien dos visirs, unes odalisques i una pila de personatges més.

Les figurantes que feien el paper de les favorites del visir contemplaven amb sorpresa els detalls de l'obra i es preguntaven l'una a l'altra què significaven tots aquells trajos.

— Escolta — digué una d'elles adreçant-se a sa companya. — Aquell que surt ara sembla un eunuc, oi?

— No ho creguis pas, no ho és!

— Com ho saps?

— Perquè ho he vist.

FI BLADA

— Que tal, mestressa? Van sortint grossos?

— No tant com els vostres, però, vaja...

La relativitat de les coses humanes

ESTIC desesperat! — confessava el senyor Canals a un company de circol. — Tu saps la meua amigueta?

— Si, home! La Carmeta, aquella morena d'ulls de foc que es passeja totes les tardes de cinc a set per la Rambla.

— Aquella mateixa. Doncs, figura't que m'enganya amb el primer que troba.

— Home, fes lo mateix!

— Ja ho faig. Però la meua venjança no pot ésser complerta.

— Per què?

— Perquè ella és jove i m'enganya tant com vol i jo sóc vell i només l'enganyo tant com puc!

BAR BETA

La senyal que no falla

MENTRE esperaven l'hoia d'anar cap a treballar el senyor Duran i el senyor Borrell acabaven de xarrupar la copeta d'anís que s'havien fet portar un cop absorvit el cafè habitual.

— Jo — deia el senyor Duran — sóc molt fissonomista. Al despatx, encara no veig una mà que s'allarga o l'extrem d'un cap, ja sé qui és. A la senyora de vostè, per exemple, encara que li tapessin la cara, jo la reconeixeria...

— Per aquella piga que té a la cuixa dreta, oi? — exclamà rient com un babau el senyor Borrell.

— Angela Maria!

LEÓ PARD

— I dius que t'han tancat l'electricitat?
 — Si, noia: el cobrador que aquest mes m'ha enviat la Companyia, tenia xeixanta anys i no ha volgut cobrar en espècies. Res, m'hauré de valdre d'una espelma!

El gos del senyor Manel

Si algú havés volgut palesar d'una manera indiscutible que el gos és el millor amic de l'home, no hauria tingut de fer altra cosa més que presentar el cas del senyor Manel i en *Melquiades*.

El senyor Manel era rentista, menut i rabassó, tenia uns trenta-cinc anys i dedicava els seus ocis a caçar i a empaitar senyores. Tant per l'una com per l'altra diversió l'acompanyava sempre en *Melquiades*, un gos de talla mitjana, color de canyella i morro negre i agut.

No l'abandonava mai. Passejava amb ell, menjava amb ell, prenia cafè amb ell i fins se l'enduïa al teatre.

— Mireu si m'és fidel — contava un dia el senyor Manel, — que fins m'ajuda en les meves aventures galants. Ara vos contaré un fet que m'esdevingué fa dos anys i que resulta força curiós.

Tornava jo i en *Melquiades* aquella nit d'una llarga cacera, reventats, morts de son i vaig fer una marrada en el camí. Eren ja les deu quan vaig

decidir-me a trucar a la porta d'una fonda situada tocant a la carretera.

El fondista ens acullí tot preocupat. No tenia habitació per a donar-nos. Tot estava ocupat. Al poble veí es celebrava una fira de bestiar i eren en gran nombre els ramaders que hi concorrien.

— Només hi ha una habitació amb dos llits, però l'ocupa una senyora, i vostè compendrà...

— I no hi hauria manera de separar-los?

— Ja ho estan. Hi ha una cortina, però es tracta d'una senyora del poble, vídua i de molt bona família i no crec pas que accedeixi...

— Demani-li per favor... Estem reventats... Portem fets quaranta quilòmetres sense descansar... Jo sóc un home incapaç de faltar al respecte a ningú. Si vostè volgués intentar-ho...

— Està bé; està bé. Ho provaré.

El fondista tornà al cap de poca estona tot satisfet.

— Li he parlat i m'ha dit que estava conforme amb el seu desig. Però, sobretot, ni la més petita llibertat, eh?

6.— LA TUIES

— No tingui cap por, no. Tinc més ganes de dormir que de fer barrila.

Vaig agafar el meu fidel *Melquíades* i em vaig ficar a la cambra aconseguida després de tantes negociacions.

Vaig saludar a la meva companya i em vaig ficar al llit. No van passar cinc minuts que la son em va deixar immòbil com una pedra. Mes quan jo roncava més confiat que una mamà de cupletista, un terrabastall de mil dimonis va despertar-me, a l'ensemps que la veu de la vídua sospirava:

— Ja m'ho figurava jo, que tot era un parany! Mal home! Abusar així d'una pobre dona! Bé, bé, què hi farem... Faci, faci... però eviti el soroll...

Jo, encara mig endormiscat, sense donar-me compte de l'ocasió que em deixava perdre, vaig respondre:

— Senyora! Però si jo sóc al llit i no faig res!

Dos *gual gual* em van avisar que el meu fidel *Melquíades* era l'autor de tota aquella facècia.

— Ah! No s'espanti — vaig dir allavors per tranquilitzar-la. — És el gos!

— El gos! Ai, Déu meu! Que em mossegarà, que

m'omplirà de puses! Vingui, senyor, vingui per l'amor de Déu!

No cal dir si vaig anar-hi. Tota la nit, malgrat el meu cansament, la passàrem en vetlla. La vídua, que era fogosa com migdia de juliol, no es va donar per satisfeta fins al quint assalt.

— Caram! — diguérem nosaltres. — Si que és llest el seu gos! Digni que ell mateix va preparar-li l'aventura!

— És clar! — respongué el senyor Manel. — Com que és una bèstia que per empaitar la caça de pel, no té pas competència!

R. DE VILAFRANCA

El sandwich

TOTS els que coneixem a n'en Llucià cerquem la seva agradable companyia, puix es tracta d'un xicot ocurent en extrem, molt bon amic i que sempre en té una per dir.

L'altre vespre, després d'haver estat una estona divertint-nos de valent en una acadèmia de ball del carrer de Ponent on acodeixen de set a nou unes quantes xicotes alegres, vàrem sortir amb ell cap a la Ronda de l'Universitat, amb la santa idea de vure si topàvem alguna modisteta amb qui fer una estona de barrila.

Encara no havíem arribat a la cantonada del carrer de Balmes ens creuàrem amb una raspa d'allò més eixerida que no tindria més enllà d'uns quinze anys, i que feia unes ulleres fondes d'aquelles que fan pensar d'allò més malament. Duia el davantal aixecat i recollit amb les dos mans per poguer transportar sis o set pans que acabava de comprar en un forn proper.

En Llucià s'apropà an ella i posant en els seus mots tota la mala intenció que va poguer, li digué:

— A vostè si que se li podria dir allò tan vell de que *pal pa* la voldria!

— Ah, sí! — respongué la raspeta. — Doncs, miri, si vostè em volgués pel pa, cregui que hi hauria un llonguet per torna!

— Milloi! — va replicar-li llavors en Llucià. — Figuri's vostè, amb la llangonissa que jo porto, el sandwich que podríem fer!

K. U. PIDO.

UNA ESCÉPTICA

— Res, que diguin el que vulguin, però en aquest món tot es redueix a les quatre gotes.

NOVEL·LETA

CAPÍTOL QUINT

SINISTRE, enfurrunyat, el cap cot i la mirada en terra, el *Nevat* es passejava amunt i avall de l'aistocràtica avinguda cercant sempre l'ombra dels plàtans corpulents per a cridar menys l'atenció dels comptats vianants que per allà passaven en aquell cap-vespre suau de l'estiuada. De tant en tant, apoiat contra la soca d'un arbre, mirava àvidament durant llarga estona vers a una finestra d'un sumptuós xalet, i després, decepcionat, s'entafurava una mà en la trinxa del pantaló i tremolant nerviosament les cames, semblava reconcentrar tota la seva ira en una salivada de gairell, quellençava violentment contra l'empedrat.

Havien quedat amb la Laieta per trobar-se a dos quarts de vuit i ja eren les vuit tocases. I aquella espera sublevava i encrespava a n'el *Nevat* fins a fer-li perdre els estreps.

Per fi, grinyolà la reixa del jardí i aparegué l'aïrosa silueta de la minyona que, després de tancar la porta, enfilà passeig avall, girant de tant en tant la testa per a comprovar si era espiada. El *Nevat*, que havia quedat un xic enrera, apretà el pas fins a guanyar el tret a la Laieta i passà pel seu costat sense dir-li paraula. En arribar a la plaça de la Bonanova, ell s'adreçà vers el carrer

— Hola, *pimpollo*, ja t'han deixat anar?

de Muntaner i ella es col·locà darrera el quiosc de begudes fent com si esperés el tramvia, però amb la mirada clavada al passeig per assegurar-se que ningú li seguia les passes. Convençuda de les seves mal fonamentades temences i ja recobrat el seu estat normal, anà a reunir-se amb el *Nevat*, que la rebé amb una rialleta als llavis i un interrogant als ulls.

— Hola, *pimpollo*, ja t'han deixat anar?

— No m'en parlis, que prou he sofert sabent que m'esperaves, però es tan cançoner el senyor Ramon...!

— Encara et busca el *qüento*?

— M'ha tingut prop d'un quart darrera la porta com si festegéssim i si no l'hagués deixat aprofitar un xic per *desarmar-lo*, encara hi fórem.

— Deu arrambar com un lladre!

— Avui, no. He hagut de fer una concessió i deixar-me portar la mà cap allà on ell ha volgut, per evitar que em posés les seves al damunt. Però això s'ha d'acabar, *Nevat*. Jo no sóc lo que tu et creus, i els actes nobles del senyor Ramon observo que van escursant la distància de repugnància que d'ell em separava. Mira que lo que fem és jugar amb foc, i...

— ...I mentre tant anem fent bullir el *tupi*; veritat, xava? Si no em fa res, dona, que un altre et magreixi mentre sàpiga que tu no el *cameles*. Que

— Tét Ara m'has fet posar catxondo!

no ho veus que els *dàtils* no deixen senyal? Si tu estàs per mi, lo demés m'en fa mitja.

— *Nevat*, que no és això; que el senyor Ramon és molt bona persona, que no és tant vell com em semblava i que jo noto en mi complacències que no hauria de tenir-les.

— Tira, tira, no t'hi encaparris amb el burgès, que hi ha molt per exprèmer i com més se t'enganxi més buit li anirà quedant el quint pis i més l'anirem escorreguent. On li has dit que anaves avui?

— A vetllar una cosina.

— I s'ho ha cregut? Doncs peix al cove, dona, peix al cove! Ja no hi veu de cap ull! Bé, anem a lo que ens interessa: com véns de *pasta*?

— Diner no t'en porto cap.

— Altra vegada?

EUROPA A TRAVÉS DE LA CAMISA

L'italiana ja és una altra cosa. Negra, més negra que l'anglesa i per res es preocupa. Que en passa una de grossa? A l'esquena! Que en passa una de fina? A la manega ampla. A Nàpols les camises són més llargues que en lloc del món, perquè només tenen una cara, i no en tenen cap més.

— Vigila massa i ens costaria un disgust. Avui he pogut arregar això.

La Laieta obrí el moneder i ensenyà, sense treure'l de dins, un objecte al Neval.

— És d'or? — Suposo. El senyor Ramon no en té d'alhages falses.

— Vals més endòles que un duro fals! La portarem a treure taques a n'el senyor Fidel. No estarà poc content amb aquesta cadenassa que sembla d'aquelles que hi han al moll per atracar els navios!

Havien arribat ja a mig carrer Muntaner, i, com d'esma, trencaren a mà dreta i es ficaren a un xaletet amb les reixes discretament cobertes amb planxes de ferro.

— Demana l'habitació del mig — féu ella, baixet i tocant el braç del Neval.

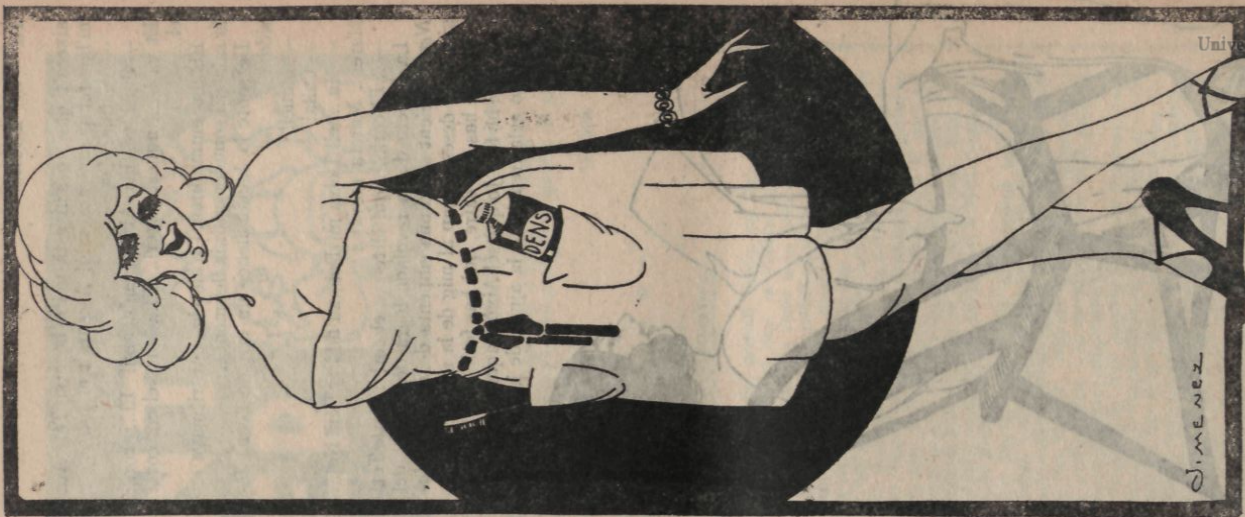
— Bé prou que ho sàben, dona, bé prou que ho sàben!

Una vegada sols, l'im davant de l'altre, el Neval agafà gojós el moneder de la Laieta bo i dient-li: — Deixa-me-la clissat!

Ella accedí sense protestar i, mentre ell contemplava satisfet la joia en les seves mans netes, la Laieta, dreta al seu costat, apojant el cap en la seva espatlla i rodjant-li el cos amb

La camisa espanyola és la camisa més sòbria de totes les camises que s'alcen i s'obren. La camiseta de les nostres dones és tan ingènua, tan sencilla, tan xicarrona, que sembla que l'hagin fet per no tapar allò que té obligació de tapar. És impudic. S'alça per generació espontània i no té un no per ningú. En una paraula: és la que es deixa algar més la camisa.

A París la camisa és una cosa perfectament desconeguda. No és que no en gaspin les demostres: és que no l'ensenyen. Per què? Si al fi al cap no és un desdorb ni un obstacle per tan sols un incertiu. Duen que un francès excessivament moral, ha proposat la camisa davant com a *dernier cri* del pudor, però la camisa que ha triomfat més, és la provista de butxaquetes pel respall i l'efixir dentífic.

un dels braços, li deia somniosa contemplant-se en el mirall.

— Mira, noi, miua, quina parella que fem!

— A n'aquí...? A n'el pitre si que la fem bonical Ves que fins pensava si un dia ens hi feiem enfocar per un d'aquests que prenen la prima a tres pèlles la dotzena.

— Manell! Per què parles així? Per què no penses un xic en estimar-me? Per què no et recordes mai de que l'amor no és sols aquest acte bèstia que el cor...

— L'amor? Ara si que m'has acabat la calderilla. Espera't que et cantaré allò.

«L'amor és una baba...»

— Manell!

— Vina aquí, *nana*, vina, que te n'ensenyaré un d'això que en dius el cor. Si jo també en tinc, dona, també Mira-te'l Apa! Ves si et fa pensa!

— Beneit!

— Beneit? Si t'el menges amb els ulls! Si els clissos et ballen un vals de festa major! Au, si t'hi atreueixes! Acosta't! Així, xava, així. Té; ves que aviat ho has vist que portava la sabata descordada! El cor!... D'això en diu el cor, vosaltres? Quines coses vos empesquen les dones! Tira, tira,

10. — LA TUIES

aixeca't que no s'hi està gaire bé així. Tè! Ara m'has fet posar catxondo! Assenta't al *piltre*.

— Vestida?

— Si, si, vestida. Així, prenda, així! El... cor... Et va bé... aquest paper!... El... cor... el c... cor... el...

Els dos emmudiren. Un aleteig suau ritmava en la sala. El somnier cruixia lleument...

De sobte la Laieta llençà un crit de lleona ferida:

— Manell!

— Calla!

— Ma...nell! Deixa'm! Dei...xa'm! Per Déu! Nol... Mare!... Mareta meval...

— ...El cor!... Aquí el tens... el cor!... Tot! Tot!

La Laieta d'una revolada logrà deseixir-se del *Nevat*, treient-se'l d'una empenta del damunt i fugin amb desesper cap al mig de la sala.

— Què has fet, cafre, què has fet!?

— Què he fet? Jo què sé! Això d'aquí uns quants mesos ho aclarirem amb la ajuda de la llevadora!

I deixant anar una forta riallada, el *Nevat* anava forfollejant i arreglant-se el matxuquejat pantaló.

La Laieta, el ulls desorbitats, perduda l'esma, es deixà caure en la *chaise-longue* plorant i revolcant-se rabiosa.

Ell, dret a un angle de l'habitació, encengué un cigarret, llensà el misto enlaire en una graciosa espiral, i rebotent-lo en un certer cop de taló, digué amb despreci i sapiència:

— Sempre seràs beneita! Fins me fa rabia de tenir tractes amb tu! Com si jo no sapigués perquè les faig les coses!

Ella ni el sentia. Pantejant, plorava dolorosament, sordament i ofegava l'estridentia del plor sincer en un dels coixins del seient.

— Si ara va bé, *tòtila*! Per què hi sóc jo a n'aquí? Que no sóc ningú, jo?

La Laieta alçà esperançada la vista i s'el quedà mirant en una mirada de súplica indefinible.

— I és clar, dona, és clar! Tot això d'ara, és negoci, vet-ho aquí!

— Eh?

— Com t'ho dic! Escolta: no dius que el senyor Ramon et *treballa*?

— Dignes!

— Doncs, bé, demà li deixes «arribar», i d'aquí nou mesos li carregues el *fetol*!

Una rialla estrident, descompassada, inarmònica, sortí esbojarrada de la gola enronquida de la Laieta i el *Nevat* instintivament es féu enrera adoptant una actitud de defensa. Ella no pogué més i esclatà en una sola paraula:

— Lladre!..

— Psh... Calla!... No armis bronca!..

— Que calli? Si no t'escupo a la cara és perquè em fas fàstic i tinc por de tacar-me només mirant-te! Lladre! Brètol! Per què he tardat tant a coneixa't? Per què em cau la vena quan ja no hi ha remei, senyor?

— Que no hi ha remei?

— Quin?

— El que t'he dit!

— Canalla! No hi comptis amb mi, ho sents?, no hi comptis! Per tu m'ho he venut tot: la joventut, l'honra, l'amor...

— Escolta...

— Però, els fills, els fills no els venc, masell!

I tambalejant sortí mig boja de l'habitació, mentre el *Nevat*, encenent un altre cigarret i arronçant les espatlles, botzinava:

— Ja tornarà! Ara rai que la tinc ben fermada!

VÍCTOR RIPALDA

JIMENEZ

ALVOLTANT DEL BRAJER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que s'ens enviïn propis d'ésser contats a les velles xarroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

Les comparacions

LA xamosa Sió vivia en un poblet de la Costa Brava i servia al secretari de l'ajuntament ja feia mig any. No hauria estat gens descontenta del senyoret, si aquest no havés sigut tan difícil de contentar en la qüestió dels gustos. No hi havia dia que l'home no formulés una protesta o altra tan a dinar com a sopar. Per molt que la xicota s'esforçava sempre tenia una o altra queixa.

Un diumenge, la Sió va fer cargols per dinar. Fou que es distregués, o que no hi hagués prou foc, o que els tingués bullint poca estona, el senyoret els va trobar dusos.

— Això és una porqueria! — bramava el secretari de la casa de la Vila, com si fos un dia d'interpel·lació. — Això no es pot menjar!

— Però, senyoret — digué la noia — si jo faig tot el que puc! Com han d'estar els cargols perquè vostè els trobi a gust seu?

L'home, que per lo vist havia perdut ja els estreps, agafà la mà de la Sió en un moviment ràpid, la va portar a un lloc bastant comprometedor de la seva persona i li digué:

— Quan treguin una molla com aquesta serà que ja estan a punt!

La Sió va callar-se, però imaginà una venjança. La festa següent va condimentar un excel·lent arros amb musclos que, com de costum, tampoc fou de l'agrado del senyoret.

— Aquests musclos són crusos! Tu em vols fer agafar el tifus!

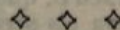
— Doncs, miri, senyoret, que no els he tret del foc fins que han estat badats com aquest!

I la Sió, unint el geste a la paraula s'aixecà les faldilles i deixà al descobert quelcom que el bon secre-

tari va guaitar amb l'interès i curiositat que pot sopar-se...

I din l'història que des d'aquell dia la Sió i el seu amo van entendre's perfectament en qüestió de gustos.

D'ONIX

Gat escarmentat...

SI l'autor del present conte, en lloc d'ésser un home modest com la violeta bosquetana, fos un escriptor de fama a la manera d'en Mata o d'en Carrere, hauria trobat en les heroïnes d'aquesta verídica història dues magnífiques figures centrals per una novel·la d'aquelles que llegeixen les jogadores de tennis de la Salut i les habituades dels tes del Ritz d'amagat de les famílies llus. Perquè na Maria i na Marta, malgrat ésser germanes i no portar-se més que deu mesos de diferència, eren el contrast més gran que s'hagi pogut trobar en l'humanitat des d'aquells temps feliços en que nostre pare Adam va mossegar la simbòlica poma que li oferí nostra catxonda mamà Eva.

Na Maria era morena, alta, ardent com el sol d'agost i només pensava en pentinar-se, empolainar-se i anar darrera els xicots. En canvi, na Marta era rosa, menuda, amb uns ulls blaus de color de cel i un posat ingènu que encantava. Era molt prudent i mai es ficava en cap conversa.

Un matí, les dues xicotes s'estaven banyant. Baix la carícia de l'aigua tèbia, el cos de la Maria se sentia invadit d'una febre extranya. De prompte, l'idea diabòlica d'iniciar a sa germana a un joc que ella tampoc coneixia més que per haver-ne llegit quelcom a les novel·les curtes, li travessà el cervell.

— Sembla mentida, Marta — li digué — que essent germanes i portant-nos tan poc temps d'edat tinguem el cabell tan diferent, oi?

— Si, és veritat, — digué innocentment la noia.

— Però, en canvi, veus, el pel dels nostres cossos s'assembla més. Fixa't...

I la Marta, plena d'intenció acostà les seves cuixes fortes i deliciosament arrodonides a les de sa germana.

Contràriament a lo que la Maria esperava, la Marta fugí cap a l'altre costat de la banyera.

— No m'enredaràs pas, noia!

— Què vols dir? — interrogà ansiosament la Marta tement veure descobertes les seves intencions.

— Que l'altre dia em va venir el cosinet Enric amb el mateix *quien* i encara em cou...

R. DE VILAFRANCA

□ □ □

La canyeria de la Marquesa

LA Marqueseta vídua de Bonavitlla, era materialment assetjada pels seus adoradors. Els seus tres eren els més concorreguts i les peticions per a fer-la reincidir en el matrimoni ploviën damunt d'ella de manera abrumadora.

Aquella tarda, durant la dansa, els seus tres més constants *galantejadors* havien establert una mena de *pujilato* per a veure qui d'ells s'emportava la victòria definitiva, i tant l'havien magrejat i tant dolces foren les seves paraules, que la Marqueseta s'en sentí tota traspalsada i notà una mena de frisança entre cames, que estigué a punt de donar el si a n'el que més l'havia arrambat mentre ballaven el *fox*.

Però, la seva decisió de restar vídua i lliure pogué més que la temperatura sexual que la pessigollejava i resistí una vegada més.

Ja la festa tocava al seu fi, quan la Marqueseta aprofitant que la minyona els servia les darreres pastes, li digué amb certa discreció:

— Ramoneta: avisa el lampista que vingui demà al matí a arreglar la canyeria del quartet de bany, que torna a anar malament.

Aquestes paraules foren oïdes pels seus fervents adoradors, encara que cap d'ells semblà donar-li importància.

****

Per a entrar al quartet de bany de la Marquesa, s'havia de passar forçosament per el seu dormitori i a l'endemà matí, a les vuit en punt, comparegué un lampista disposat a arreglar els desperfectes de la canyeria. La Ramoneta el féu passar diligentment i fent-li l'ullet, però es veu que l'operari anava per feina i no es dignà contestar a l'insinuació de la minyona.

A un quart de nou, comparegué un segon lampista i a dos quarts entrà un tercer en escena.

La minyona anava esverada, però com que ja sabia que la Marquesa era molt fogosa i tenia manies molt estranyes, els féu passar tots tres de cap al quartet de bany.

Aquells tres obrers armaven un terrestall de mil dimonis picant i repicant amb els martells i quan la Marquesa empipada anava a alçar-se del llit per treure'ls a tots a empentes, aparegué en l'habitació un quart lampista, que causà un esverament extraordinari a la minyona i una fonda extranyesa a la mestressa.

— Un altre lampista? — exclamà aquesta empipada.
— Com s'entén un altre? Si sóc jo, senyoreta Hortènsia!

La Marquesa s'el quedà mirant tota extranyada.

— Doncs, i aquells d'allà dins, qui són?

El Joanet, el simpàtic lampista, s'ajupí i mirant pel pany de la porta, esclafí en una forta riallada.

— Què et passa, ara, beneit?

— Res, senyoreta Hortènsia, que n'hi ha per fer-ne una comèdia. Sap qui són aquests d'aquí dins?

— Suposo que treballadors teus.

— Ca, berret! Són uns ximplets que ahir vespre varen venir a veure'm l'un darrera l'altre i tots em varen comprar una brusa i una caixa d'eines de lampista per la bonica suma de cinc centes pessetes cada equip.

— Ara ho entenc tot! — digué la Marquesa esclafint a riure. Són els meus pretendents!

— És graciós.

— Res, noi, res, vina, vina cap el lllitet que començarem la «reparació».

— Però... i ells...?

— Qui?

— Els d'allà dins?

— No han estat fins ara picant i repicant la canyeria armant un escàndol terrible?

— Efectivament.

— Doncs que se la segueixin picant.

I agafant al lampista pel braç, començaren aquella feina tan agradable que quasi un cop cada setmana li encarregava.

DON JOAN

Les dones previsoros

LA dona previsoros ja és sabut que és la dona ideal per a la llar. L'Adelaida n'era molt de previsoros, i el seu marit, el senyor *Papet*, n'estava tot orgullós i content. Qui no estava pas contenta era la pobra Adelaida del senyor *Papet*, perquè el bon home ja havia fet a tots.

La pobra noia es frisava i passava unes nits d'insomni terribles.

Però la virtut té el seu límit, i la de l'Adelaida començava ja a vorejar-lo aquest límit perillós.

Un dia, la Carmeta, la seva modista de blanc, li estava provant un hermosíssim pantalonet i durant la proya anava assenyalant els detalls per a l'acabat.

— Àltet i cenyit de cintura, veritat?

— Sí, perquè m'agrada sentir-me-la la roba.

— Uns llacets de color de rosa?

— Sí: un parell de *choux* no estaràn malament.

— Els vol overts o tancats?

L'Adelaida dubtà i al cap d'un moment digué tota digna:

— Sóc casada! Tancats!

— Oh, com que hi ha casades....

— Però, que es puguin obrir, sap? — afegí repensant-se la casadeta.

La modista assentí, fent un gestic de perfecta comprensió.

LAURA BRUNET

Conte premiat, del número passat:

El tartamut

Capçalera d'un anunci d'una sabateria de Gràcia:

«El establecimiento más grande y mejor calzado de España».

«Ara resulta que les botigues porten sabates! Ja deia bé aquella vella!»

De la vida alegre

La Francis, aquella xicoteta que dona la sensació d'una piloteta, d'aquelles (de les de futbol, eh?), per lo pleneta i bonica, ha debutat a l'Edén.

També hi ha de nou la mai prou alabada Elvira Reina, aquella rossa tan castissa, i la menudència de la Casanova, que sembla una fura per lo treballadora. Ja és coincidència que totes dues treballin sempre al mateix lloc, eh? La revista segueix fent forrolla. El triunvirat, Tubau March, Besangé, la característica, i la coquetona senyoreta Tomàs, animen l'obreta amb alguna que altra morcilla que fa riure a la gent.

A l'Alcázar hi tenim de plat fort la Naila, una xicoteta

El dependent. — Avui li diré a l'amo que si haig de seguir emprovant les mitges a domicili, m'ha d'augmentar el sou i consignar-me un tant per llimpiar el fusell!

De *La Prensa*, diari que surt al carrer Nou a l'hora que retira la mala gent:

«...y se ha *hurdi*do un complot en contra nuestra por el civismo de que hacemos gala...»

Voleu jugar-vos un peix que els caixistes de can Vich Company es creuen que *hurdir* ve de *las Hurdes*?

***

Aquest es cosí germà d'un altre que hem trobat a *La Voz de Sestao*:

«En España imperaba el caciquismo, la empleomania y la *husma*...»

Veus's aquí un que devia creure que *husma* es derivava de *huso*.

***

Un rètol que hem llegit en un bar d'Hostafranchs:

«Café de cosecha propia»

Deu ésser moka de la Bordeta.

***

Al costat del *musicuer* d'una pianola que tenen en certa casa d'honorat esbarjo del carrer de l'Hospital hi penja un rètol que diu així:

«Se suplica tener cuidado con las piezas»

No diuen si la recomanació és per a la concurrència o per a les nenes.

***

De *Las Noticias*:

En la oficina de información situada en los bajos de las Casas Consistoriales ha quedado expuesto durante las horas de oficina el proyecto de rasante de la calle de Planella, entre el eje de la calle de las Escuelas Pías y la de Vilana.

Como saben nuestros lectores, dichos señores fueron a la corte, para asistir al entierro del general Arlegui.

Ens agradaria que en Barco ens fés cinc cèntims d'aquest garbuix.

***

La Mañana, parlant dels duros sevillanos que corren, deia que portaven la data de 1801.

I nosaltres que ens creiem que tota la moneda fins l'any 1869 estava retirada!

***

plena, que vesteix molt bé i diu millor. Vostè farà forrol·la, pubilla! L'Amàlia Alegria i en Nanin canten, ballen i fins passen la maroma. La Vinzes està feta una monada. La Paquita Maynés sembla una nina de luxe. La ficariem en un *basar*, vaia si l'hi ficariem!

La Maria Tubau encara segueix tan proveïda. L'Alonso, encara que sense pretensions, treballa més que un carreter quan se li encalla el carro. La Sarty, l'Elva i la Liberty fan desgràcies pel foier i per l'escena.

La família del *Monte-Carlo* tan trempada com sempre. De plat fort hi ha la Criollita i Heraldo, una parella de ball que ho fan d'allò més bé, i la Maria Alcàraz, que ha fet una bonica campanya, tant, que el dia de comiat fins hi havia qui plorava.

Al *Sevilla*, catedral de l'art flamenc, tenen al Frasquito, a la Macarena, per qui els anys no passen, i a la Conxita Moreu, que està al concert i diu més amb els ulls i el cos que no amb la boca.

Dels balls de disfresses lo milloret foren les germanes Romeu (no confundir amb aquell sereno poeta, filòsof i matemàtic), abillades de Nandu i Tuies, que cridaren fortament l'atenció i el tacte.

El senyor Pepet, trempat com sempre, ens assebeta de què vol portar coses que faran tronar i plourer, que la gent farà cua, i que fins hi haurà pinyes per entrar. Què deurà ésser?

Ara hi ha la Leo-Pons i la Flor Bilbaína, dues ballarines que no sabem amb quina ens quedariem. La Morucha està que la mossegariem per lo pleneta i caia, la Carmencita, que no és l'autora de la «Buena Cocinera», canta com un pardalet, i la Tereseta Ibarra, bonica, trempada, salau i tot lo que vostès vulguin: és una noia que s'ho val. De estrella hi ha la Guitart, que està feta una senyora d'allò més bé i que gasta més facultats que un torero dels bons.

Al *Moulin Rouge* segueixen tenint la predilecció de les dones de pes. De nou hi tenen a la Linda-Rosa, que és morena, i a la Mejorana, que ja no rifa, a la Bilbaína, tan escultural com sicalíptica, a la Garrido, sempre castissa i a la Fornés, bufona com un bitllet dels grossos. En Tòful i la seva vinguda segueixen portant família al *Pompeia*, famós pel *chef* de la cuina, un xicot més trempat que un ginjol i que fa més conquestes que un adroguer a la Bohèmia.

Ara, per final, parlarem de la revista del *Folies*. És una cosa que val la pena, feta exprés per que s'hi puguin lluir tots els artistes de la casa. És una verdera llàstima que la treguin del cartell, puix ja n'assegen una de nova.

La Carme i Wernoff van fent amb els seus balls acrobàtics. Fan uns salts que sembla que siguin de goma. L'Alady, en Vlat i els de la troupe Mundial segueixen fent forrol·la i ajudant a fer calderada.

EL COSINET DE LA TUIES

AQUESTA setmana hem rigut de debò a Romea. Ja ens convenia, ja! després de la *cuesta de enero* i altres coses que no són per dites. En Lambert Escaler, que feia temps que no escrivia i de qui males llengües asseguraven que havia decidit formar el Sindicat de la Mandra amb en Pahissa i en Manel Fontdevila, es va desensopir fi nalment i va escriure *Els quatre amics d'en Rodó*, que

ens va fer passar tan bona estona com els seus germans *aines Els últims Rovellats i Pessigolles*. En Lambert és un xicot que té gràcia, coneix el teatre, domina el xisto quasi tant bé com el nostre director senyor Rufasta i si segueix així arribarà segurament a cobrar més bons trimestres que si fos propietari.

Al *Tivoli* han estrenat *Pepe el Sereno*, sainet d'en Peña i d'en Montenegro que va resultar d'allò més caio. La parella de ball Lou et Janet hi fan unes filigranes com si brodessin amb els peus.

En Santpere va donar-nos a conèixer divendres a l'*Español*, *La famosa condició*, vodevil nandule nidesc que fa venir mal de ventre de tan riure.

I al *Barcelona* van estrenar la mateixa nit *La ilustre fregona*, adaptació de la novel·la cervantina per en Didac San José. Una florista del Paral·lel ens va preguntar si això de *La ilustre fregona* es referia a alguna cupletista.

EL NEBOT BATXILLER

LLETRES DE LLOFRIU

K. U. Pido. Aniran tots dos — *L. Fasllarga*. És vellet. — *S. Gelma*. N'hi publicarem un; l'altre ens costaria anar al estaro. — *Mary K. Net*. Adam ja li contava a Eva abans de menjar-se la poma. — *D'Onix*. Molt bé. Aniran tots dos amb aquella alegria. — *M. Amella* i *C. Luscà*. L'un, és molt vell i l'argument de l'altre és molt gastat. — *M. Nuwatu*. Vostè, jove, en serà tan com vulgui de *novato* però el conte es més *anciano* que la *Júlia* del Parc. Vegi d'enviar altres coses. — *Golzmenet*. És *vetusto*.

TEATRE NOVETATS CARNAVAL - AURIGEMMA S - Grans balls - S

Primer de la sèrie

"BALL GROC"

El dia 9 de febrer

28 de febrer, tarda, Dijous gras
GRAN CERTAMEN INFANTIL DE TRAJOS
Nit, l'aristocràtic i clàssic
BALL PARÉ TRAVESTI

ORQUESTINA JAZZ - BAND ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:

S. Durán. - Manso, 30, 3. - 2.

BARCELONA

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER
ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR
L'ESTUDI

CATALONIA - Asaito, 56, entlo.

GRAN SALÓ DE BALL
La Bohemia Modernista

El mes elegant
concurrit : : : :
GRANS BALLS
DE CARNAVAL

Nova casa de gomes higieniques
LA CORONA

COMTE DEL ASALTO, 95

Precloussims e higienics estutxos LA CORONA presentats en forma de cigarret egipci - Des de 0'25 1'50 - ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tots!

GAMIANI

Edició complerta, amb profusió de dibuixos i làmines originals de l'OXYMEL.

Es el plat fort de la literatura galant.

Demaneu-lo en tots els Kioscs.

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sense danys fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions
COMTE DE L'A ALTO, 86. - BARCELONA
i Centres d'Espeífics.

NID D'OR

Teléfono 5225 A.

Meublé - Gran Confort
Calefacción Central
Baños en cada habitación
Servicio de carruajes

EL CUPIDO

GOMES HIGIENIQUES

Gaudeu UN RAL i n'estalviareu MIL

POSADA DE LA VEGA

Espléndides habitaciones - Preus reduïts
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Plassa de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
CLAVARIUS

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONS REFINADES, HIGIÈNIQUES I ESPAIOSES
QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADES DES DE
2 A 10 PESSETES

PERFUMERIA ASTRA

Venda a granel, a litres i a pès - Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitges de seda.

73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

la
Mundial
Esparter, 6
BARCELONA

Q Uibada ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagin ensopagat. Lavatjes per a després del bany - Polvos per a matar i-s cabres de dotze potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENGOS

Bella i profusa il·lustració dels grans OXYMEL I SERRA.
Demaneu-lo a tot arreu. 2 ptes.

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

◇
Dissabtes, Inyeccions de
906 i 914 a 6 pessetes.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU.

Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsa.

1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vía genito-urinas, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Sagalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

— Cregui que aquesta pessa li cau que ni pintada.
— Qué vol, que li digui? No me la sento.